

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció General Barceló-1-2.º

Administració Sta. Eulària, 25.

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

■ ■ ■ A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca l'amó Andreu Alcover, Centre, 13.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N. Ernest Frau, Brossa.—Llibreria Amengual y Muntaner.



Un penó.

La Sanc

A la església del Sant Hospital de Palma, a una capella fonda a mà dreta quant entram, s'hi venera una imatge grossa d'un Sant Cristó, conegut dins tota Mallorca, amb so nom de *La Sanc*. Encara que el seu mèrit artístic no sia molt, és una figura d'aspecte prou agradable, tallada en suro, feta provablement an el sigle XVII.

Sensa que la tradició popular li senyali un origen miraculós (com de moltes altres imatges succeeix), fora de la Mare de Deu de Lluch, no hi ha altre imatge que siga tan universalment estimada dins Mallorca. Sa seua capella, és continuament visitada per molts de feels devots seus, que ajoneiats a sos peus, li demanen bendicions, o li donen gràcies per algún benefici rebut. Seguit seguit, a tots els instants del dia cremen davant *La Sanc*, gran nombre de ciris, penyora d'agraïment. Ses parets de ses sales veinades an es *camari* estan estibades de miracles que, si no són admirables per són art, ho són per sa fe que representen.

Mirau que'n deia de sa devoció a *La Sanc*, D. Gabriel Maura, al cel sia:

«Damunt ses voreres d'aquella pica d'aigo beneïta, s'hi posen còme palomes que van a beure d'estiu a un cocó, mans blanques just la neu; mans enclitanades amb núus que pareixen de bambú; mans amb ses unghes gastades damunt es mànec d'una eina; mans que per no perdre sa costum, deixan cinc regates an es màrmol; i mans que si no fan s'aigo sanguinosa, és perquè no la toquen, ¡tanta sanc duen entre carn i ungha, aplegada graponetjant dins ses entranyes des germá proïsme!

En aquesta terra sa gent més descreguda creu en *La Sanc*. Es qui deien sa cuera an es col·legi de es carrer de Sant Miquel, o fan estudis per

anar-se'n a graduar a Ceuta, se cuiden molt bé de fer-li part de ses seues economies; es mariners honrats que arriben de viatge amb sos cabeis lluent, amb sa saladina de es darrer cop de mar, sí no hi van en *pelegrí*, descalsos i carregats de cadenes, s'hi presenten amb sa dona i es *gavions* a darli gràcies per s'arribada; i de ses sacerdotises de Venus no'n podem dir que encenguen un llum a Deu i s'altre an el dimoni, perquè a ca-seua tenen un llantó davant s'estampa, i a sa capella posen un ciri davant sa figura de *La Sanc*.

La Sanc aquí e hu abriga tot; per això aquells infants que no són de nigú, perquè poren esser de tothom, esdiuen que son de *La Sanc*. *La Sanc*, despres de tot té bones espalles. Dins poc temps hem vist caure institucions que pareixien eternes, homos que pareixien segurs, dinasties que estaven arrelades. Unes idees han aufegat altres idees, uns principis han desacreditat altres principis; tot se muda, se crivella o s'esbravaeix; però *La Sanc* sempre es *La Sanc*. Jo conec homo que se diu *llibre-pensador*, que vol que l'enterrin a s'hortet de es cementeri; però amb una estampa de *La Sanc* a dins es baúl. He sentit negar Deu, insultar es Sants, calumniar persones respectables, davant un homo qui deia que això *no li alsava es ventre*; però an es mateix li he vist omplir sa cara de dits a un curro foraster que posà sa llengo damunt *La Sanc*. He sentit una definició tan original per explicar aquesta devoció, que no puc passar sense dir la. *La Poríssima* deia aquest (que era un saberteró passat per *aigo-ardent*) és la Sanc de's *Senyorío*; *El Corpus*, és la Sanc de sa gent de *ploma i arpa*; i *La Sanc* és la Sanc de tuthom.»

J. ALEÑAR

PROCESSÓ

IMPRESSIO DE SETMANA SANTA

Per la frescor de Març perfum de violetes, celatge moradench per l'horitzó flotant, y sobre l'esperit les uncions secretes del dia moridor... Era'l Divendres Sant.

Baixant entre ciprers, desde'l vehi Calvari, seguia poc a poch la llarga processó: brillaven ja sos llums, y el càntic funerari de lluny feya sentir sa lenta oració.

Les notes d'aquell cant, com un vol d'aus [nocturnes, per l'auca de la nit giraven vagament, fins a tocar del puig les roques taciturnes, fins a morir avall pel remorós torrent.

Cendrosos olivars i bosc obscur y roques y camps de sembradiu fonien les colors, surgint com un trofeu palmères d'altres soques, demunt un llunyedà de pàlides blavors.

Com una reyna en dol de tràgich infortuni, la lluna ab roig esguart de dins la mar sorti, com escampant recorts d'un altre pleniluni en que suor de sanch guaità a Gethsemani.

Semblava ella parlar de l'única diada en que'l sol per horror va cloure'l gran ull seu, y en qu'ella cap al tart vegé l'Immaculada plorar sobre'l còs fret la mort de son Fill Deu.

Llavors mon esperit volà dins l'armonia del cant y la vesllun, de l'hora y dels recorts; y al fons de lo indecis pintà ma fantasia l'immensa processó que formen vius y morts.

Y vet-aquí qu'arrea generacions passaven: miseris y esplendors, lo débil y lo aspriu; y essent tan diferents, d'enfora s'igualaven, com son iguals de lluny les ones d'un gran riu.

Mes, alta demunt tot, se veyia la figura del abatut suprem, del Home de dolors, vessant amor sublim del fons de sa amargura y de sa horrenda creu un rastre de dolçors.

Irradiava llum son cap cenyit d'espines, llansant sobre aquest món un raig nèt y suau; y com dins un boyrim de l'ágrimes divines li feya nimbe entorn l'arch-iris de la pau.

Blanch d'immortals amors i d'odis implacables, demunt l'oneig del temps seguia son camí, mostrant-se, may confós, entre corrents mudables, profundament humà, profundament diví.

Profundament humà de penes y tendresa, profundament diví d'oracles y virtut: be's veyia esser l'Ungü d'eterna realessa per Salvador del món culpable y decaygut.

Ell victima innocent, redempció sens mida; Ell consol infinit, un Deu qui sab plorar; Ell sant treballador, exemple y lley de vida; Ell mestre del morir qui pot ressuscitar...

Es l'únich qui desclou el llibre del misteri tancat ab set segells que may obri ningú... Es Ell qu'a terra y cel axampla son imperi... Ell es principi y fi. Ell es qui ho fa tot ú.

Adoren cels de cels davant sa faç humana, adora també'l món, adora fins l'infern,

puix tot lo que contra Ell s'axeca en lluyt avana, baix de sos peus caygut, acreix son soli etern..

Axò per un moment ab claretat intensa llavors més bé que may vegé mon esperit, mentres moria'l só y per la volta immensa s'alçaven transparents les ombres de la nit.

MIQUEL COSTA *Pro.*

El St. Cristó de l'Ermita de Bel'lem d'Artà

Corria l'any 1806; i mentres tant els ermitans, qui havien ja acabades les cel·les de la nova Ermita que havien fundada a *Biniatgorfa*, possessió del terme d'Artà, enllestien així com millor sabien l'antiga torre de defensa que encara's conserva, a fi de que los servís d'Oratori. El Cardenal Despuig, qui havia estat l'iniciador i protector principal d'aquelles obres, se cuidava també de proveir aquest Oratori de totes les coses que se necessitaven per porer-se tenir dins ell amb la deguda decència i ornamentació els actes de culte. Per això, al meteix temps que cedia generosament alguns dels seus rics ornaments, obsequiava als pobres ermitans, i també al poble d'Artà, amb una joia per diferents conceptes de molt més valor, i per això molt més estimada per ells i pel poble, una imatge veneranda del Crucificat, coneguda més tart amb lo nom de *St. Cristó de l'Ermita*.

Aquesta figura, anomenada del *Sant Cristó en agonía*, havia estat fins llavors en el Monestir de monjes Ca-



La Sanc

putxines de Palma, a on era objecte de devoció especial. Fent us, idò, dels drets que damunt ell tendria, dispongué el Cardenal que fos traslladat a la nova Ermita de Bellem; i així se fé. Amb gran solemnitat, dia 5 de juny de l'any 1806, festa aquest any de la Sma. Trinidad, fong col·locada en lo altar major del petit Oratori. El Cardenal, ajudat dels canonges D. Juan Dameto, D. Josep Montis i D. Miquel Serra, beneí el dit Oratori i celebrà dins ell la primera missa, amb assistència de la Reverenda Comunitat parroquial d'Artà, del Excm. Sr. Marqués de Bellpuig, D. Antoni Desbrull, i moltíssima de gent de la nostra vila. En aquest dia, per fomentar la devoció a la piadosa imatge, concedí el Cardenal cent dies d'indulgència a tots els qui resassen un *Credo* davant ella.

Dins la rica i elegant Església-Reinaixement que l'any 1824 fong benedida en la dita Ermita, se dedicà al Sant Cristo l'altar principal d'un braç del creuer a on segueix encara essent venerat e invocat dels feels.

Gran és, i ben arrelada dins el cor, la devoció que els artanencs han professat desde llevonses a la imatge del St. Cristo de l'Ermita. En mig de les desgracies i tribulacions, los veim acudir als seus peus, ja amb peregrinacions numeroses a implorar d'ell pietat i misericòrdia amb motiu de calamitats i afliccions públiques, ja amb continues visites de famílies devotes qui van a ell per donar-li gracies dels favors rebuts o per impetrar-los de la seua misericòrdia; i fins i tot trobarem sovint sovint persones fervoroses qui, desde la vila, descalces van tots els dies, durant piadosos novenaris, pels aspres i solitaris camins de les montanyes a fer la seua oració davant la devota figura.

Jesús Crucificat correspon a aquestes mostres de veneració i amor; i a dins la solitaria Ermita de les desertes i magestoses montanyes ascolta compasiu l'oració humil del religiós poble d'Artà.

Llorens LLITERAS

La Santa Creu de Porreres

o Creu d'En Net

Resem a sa Creu d'En Net perque mos doni farina i pa fet. (Locució popular a Porreres)

Dins la cristiana illa de Mallorca e-hi havia la bona costum antigament de aixecar creus a les sortides i entrades dels pobles; i Porreres, poble de nobles sentiments, no poria quedar a derrera en tan santa i lloable demostració de fe.

Així és que després que hagué demostrat el seu esperit cristià aixecant, com muralla santa, una multitud de creus, el seu zel no estava encara satisfet.

Un piados cristian anomenat *Net*, feu construir en el segle XIII una Creu dins una finca seua, a la part de Tramuntana i un quartet-enfora de la vila.

Ni'l material de que la feren, ni l'elegancia de construcció la fa sobrepujar molt damunt les demés que'l poble conserva piadosament; així és que fins l'any 1712 no fou més que una de tantes creus com e-hi havia.

Pero el zel d'un exemplar sacerdot, R. D. Miquel Cerdà, que li professava particular devoció, i les repetides instancies fetes an els seus penitents, de que acudissen a la *Creu d'En Net* en les seues necessitats i tribulacions, mogué a moltes de persones; i la fe viva amb que hi acudí la pobre i piadosa Antonina-Aina Cardell fou premiada amb gracies i favors singulars, que obriren la porta an aquella devoció, i a un sens fi de prodigis que s'han obrat en tot temps en favor dels devots de la Creu. La devoció anà cresquent de tal manera, i la gratitud dels Porrerens fou tan gran, que les llimosnes

amb un any, recullides foren suficients per construir un lloc de refugi p'els pelegrins que visitassen la venerable imatge del Redemptor, per adquirir alguns bossinets de terra, i fer una petita casa p'el Custos de la *Santa Creu*, i pagades totes les costes, quedaren encara cincetes lliures mallorquines (1666'76 pessetes).

Anant tan a la par la devoció i els recursos materials, no és d'estranyar que els Porrerens pensassen en edificar una gran esglesia an aquella prodigiosa Creu, que donà testimoni a les generacions que venguessin de la seua devoció i agrament, així és que l'any 1722 se comensaren les obres.

Acabada la primera nau i el camarí e-hi col·locaren la Creu Ses obres de l'esglesia hagueren de suspendre-se per començar la construcció d'una gran hosteria molt aprop del Santuari per donar cobri a tants de pelegrins, que no tant sols de Porreres, sinó de altres pobles de Mallorca, acudien a adorar la prodigiosa *Creu d'En Net*. Prova eloquent de la gran devoció que li profesaren p'els seus continuats prodigis, n'és el camí anomenat encara avui de Marina, per la costum que tenien els de prop de mar de venir a adorar la Santa Creu per tal lloc i la multitud de promeses que prompte ompliren les parets d'aquell Oratori encara no acabat fou tanta, que'l R. Rector de la Parroquia i els demés protectors acordaren, amb permís del Ilm. Sr. Bisbe, aplicar el valor de part d'elles a la fàbrica de l'Església parroquial, i examinades les promeses de plata, pesaren docentes onze unces. A pesar dels recursos amb que sempre contà aquella Església les obres foren interrompudes amb frequencia, així és que fins l'any 1864 no fou acabada definitivament; els sacrificis i entusiasme gran, del bondados Pre. D. Gabriel Font conseguiren dur-les a felix terme i amb so bon gust que tothom admira.

El R. D. Juan Barceló fou després el Custos d'aquell lloc sant; el seu cor bondados, i el zel per les coses de l'Església no deixa decaure gens la devoció dels Porrerens. El R. D. Gregori Barceló fong després l'elegit, en bon'hora, com digno sucesor del anterior ja difunt. Aquest sacerdot tan digne i actiu no descansa ni perdona sacrifici en tot lo que atany a l'engrandiment i millora d'aquell lloc d'oració com e-hu demostren les grans reformes degudes a la seua activitat i bon cor, apesar de no comptar avui com comptava altre temps amb molts de recursos materials.

JUAN LLANERAS

El St. Cristo del Noguer



A l'iglesia de religioses agustines d'aquesta ciutat, anomenades de la Concepció, atreu la mirada una capella, en part aixecada recentement i situada dins el recinte de la clausura.

En mig, a lo més endins d'ella, un ric socle de noguer en forma d'altar, aguanta una veneranda figura de Cristo Crucificat. Aquesta imatge s'alça a demunt una tela pintada imitació vellut, sobre la qual se desplega a l'altura de'ls capitells una faixa d'artístic fuitatge amb tocs daurats, que du a la manera de llegenda de caràcters monacals, també daurats, una inscripció, que diu: *Christo conflatus sum cruci*. Donen llum a cada part uns finestrals, bipartits, i de labor trevolada, de vidres de colors que ostenten els emblemes de'ls quatre Evangelistes. A la clau de la volta e-hi va la data de la nova construcció, que feta tota de mitjans, sense cap verniç te aire de gran distinció. A davant, les dues barreres de ferro que tanquen aquell lloc e-hi ha l'altar fet de noguer que reposa damunt quatre columnes, tot amb dauraments i d'una factura irrepressible.

Allà tot indica l'importancia d'aquesta imatge del Sant Cristo, devota fins a l'extrem i monumental per la seva estructura, antiguedat i recorts i prodigis que l'acompanyen.

Va't aquí lo que'n diu la tradició:
Una monja del Convent de Santa

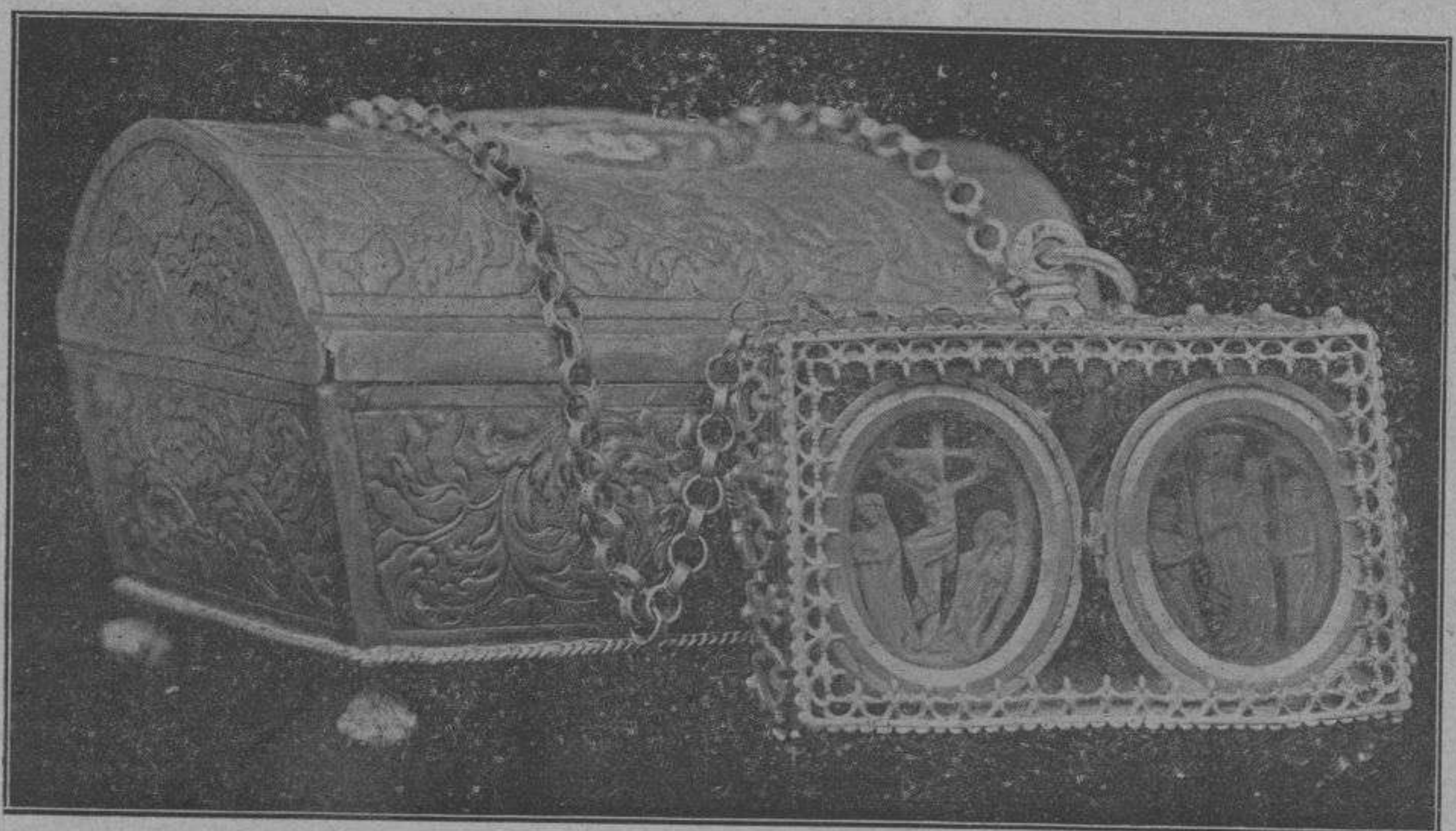
Margalida (1) volgué una vegada pagar un Sant Cristo per la seva iglesia. Ella se va ficar amb aqueix fi amb un noguer molt gros que e-hi havia a un hort veinat del Convent perque aquest abre amb sa soca i dues branques horitzontals tenia la forma comè d'una creu. La qui n'era propietaria, Catalina Nadal, no'l volgué vendre per lo molt que cada any en treia. L'any que va venir davant aquell noguer no feu més que una nou.

Això va sorprendre tant an aquella dona que agafa la nou, la du a la marea-priora i li ven el noguer. Quant el serraven uns fusters veren que havien serrat el dit gros d'una figura humana; obrin llavò a poc a poc la soca i les rames i e-hi troben un Sant Cristo. La priora xapa la nou i en lloc d'el bessó troba a una part un Sant Cristo amb la Verge i St. Juan an el peu de la Creu i a l'altra l'Infant Jesús en braços de sa Mare i en-mig de dos àngels.

Aquella nou se guarda dins un hermós relliquiari de plata i crestai i s'hi poren veurer les figures que conté les quals duen ben marcat el caracter de'ls petits trabais d'esculptura en ivori que tant abunden en los sigles XIV i XV.

M. ROTGER

(1) Allà estava primer el St. Cristo fins que l'any 1837 el trasladaren a l'iglesia de la Concepció per haver-se suprimit aquell convent.



La Nou dins el seu relliquari de plata.



Un penitent.

El Sant Cristó Rescatat

de l'Església de S. Felip Neri de Palma.

Construïda aquesta figura a sa ciutat de Palerm del Reine de Sicília per encàrrec d'un noble i piadós Capitá de barco, era duita sempre a bordo perquè com-e bon Patró dirigís es seu rumbo en mig de ses tempestats; i era tal sa devoció que li professava que a ella acudia en les seues necessitats i tribulacions, logrant d'aquesta manera sortir victoriós de tot perill. Mes, un dia, per secrets inescrutables de sa Providència, aquella nau fonch presa p'es corsaris, que, apoderant-se d'aquella imatge la dugueren a sa ciutat d'Alger. Arribá an aquella ciutat dia 5 d'Abril de l'any 1697, precisament dia de Divenres Sant.

No és posible descriure ets insults i sacrilegis de que fonc objecte aquesta prodigiosa Figura per part d'aquells corsaris. L'insultaren, la assotaren, li escupiren a sa cara, fermada amb una corda p'es peus la rosegaren p'es carrers i per ses plaçes rompent-li alguns d'es seus dits, i no contents amb això l'anaven ja a tirar dins una gran foguera per acabar de saciar el seu odi contra Cristó, quant, arribant el Rvt.



P. Joan Antoni Bello, religiós trinitari, avisat per un catiu cristià que havia presenciada aquella dolorosa escena, lográ rescatar-la oferint per ella tantes monedes de plata quant fos es pes d'aquella Figura.

Duita poc temps després a Mallorca amb gran alegria de tots es mallor-

quins i principalment d'ets habitants de Palma que bé demostraren es seu entusiasme acudint an es moll a rebre aquell tresor i omplint de gom en gom es carrers per on havia de passar aquella imatge, fonc regalada als PP. Trinitaris del Convent del Sant Esperit a on fonc exposada a sa veneració pública. No és possible contar sa multitud de prodigis que obrà Deu desde llavors per medi d'aquesta Figura. Testimoni el Rvent. Rector Fr. Bernat Bover religiós trinitari, natural de sa vila de Porreres que estant an es llit desahuciat d'es metjes es dia que arribá aquesta imatge miraculosa, recobrà sa salut sols besant i adorant aquest Sant Cristó.

Els prodigis s'anaren repetint fins a l'any 1835 en que foren exclaustrats es religiosos trinitaris quedant secularizada aquesta esglesia i retirat des culte públic aquest Sant Cristó.

Mes, gracies a Deu aquesta interrupció no fonc molt llarga, perquè l'any 1859 ab motiu d'haver entrat poseidors d'aquesta esglesia els PP. de l'Oratori de S. Felip Neri, fonc novament exposada la venerable imatge en la mateixa esglesia i en la mateixa capella que abans. I aquí continúa rebent culte i adoració dels feels, especialment els divendres de cada setmana consagrats a sa memoria de sa Passió del Redentor tan al viu representada i repetida ab aquesta sagrada Figura, i aquí continúa dispensant gracies i prodigis a favor dels seus devots com ho indica sa multitud de presentalles que adornen la seva capella, però principalment a favor dels pecadors, del quals és advocat especialíssim com ho demostren aquestes coples tan antigues i populars que se canten tots els anys durant el seu septenari:

Oh Jesús vostra bondat
sempre crida al pecador
per fer-li veure s'amor
de morir per ell clavat.

Oh bon Jesús Rescatat
en esta santa Figura,
dau-me dolor i amargura
d'haver contra Vos pecat.

GASPAR. MOREY, C. O.



Una llenterna.

El Sant Cristó d'Inca



A Inca té gran veneració una imatge del Sant Cristó que hi ha a la parroquia, dins sa capella dels Sants Abdón i Sennen, que és sa darrera de sa part de s'Epistola, i que ara han engrandida i la decoren de bell nou, a fi de que sia digne rellicari d'aquell ric i miraculós tresor. Altre temps aquesta figura, que és de tamany natural, sa gordava a s'oratori de l'hospital, construit poc després de sa Conquesta de Mallorca p'el Rei En Jaume, devora l'Església de Sta. Maria la Major.

S'amor d'ets inquers envers d'aquella imatge neix d'es prodigios fet que la divina Providència se dignà obrar en ella, puís l'any 1607 va suar per espay de mes de tres dias amb tanta abundancia com pugue ningun treballador quant treballa, segons diu s'Acta que per manament del Vicari General, S. V. D. Juan Estelrich, Canonge, alsá el Notari públic de Mallorca Pere Fiol. Foren presents an aquest prodigi el Rector D. Jaume Torrents i Clero parroquial, el M. I. D. Rafel Abertí, Doctor en Teologia i Canonge de la Seu de Mallorca, juntament amb molts de Religiosos de St. Francesc i St. Domingo, contant-se entre ells els Parés Fra Bartomeu Riera i Fra Llorenç Malferit, de l'Orde de St. Domingo, i Fra Juan Terrella, de la de St. Francesc; també ho presenciá el Bal·le l'honor Andreu Galí, els Jurats de la vila i altres persones calificades. De sa mateixa Acta son ses paraules que venen: «Se determinà se escrigués al lluttre y Reverent Señor Vicari General qui era (per estar la seva Episcopal vacant) lo llustre y R. Señor D. Juan Stelrich are Bisbe de Jaque en Aragón, que ordenà sa tancás la Iglesia de Hospital per espay de tres dias, la qual se tancá, y lo tercer dia la obrivem, y

així matexo trobaren suant essent molta gent que eren vinguts a veure en que restaria dita meravella; i perquè ditas cosas de tanta consideració no se posassen en oblit, lo dit notari ne he tirat amb dita orde lo present Instrument per eterna memoria, y juntament vaix tocant acte de les meravelles i miracles que Deu nostre Señor per medi de dita figura de cada dia fa an els Christians del present Reyna.» Així acaba es Document notificat dia 10 de Febrer de l'any 1624, després de detenguda informació jurídica. No es sab perquè volgué Deu obrar aquest prodigi; sa tradició popular el relaciona amb so terrible contagi que anys després va fer d'aquella florida vila un camp de desolació i mort.

S'imatge va esser trasladada a l'Església parroquial i posada dins sa capella dels Sants Màrtirs Perses Abdón i Sennen, Patrons d'es poble desde l'any 1370, a on la veneren encara ets habitants d'aquella ciutat i amb molta devoció i confiança acudeixen a ella en ses seues necessitats, i li dediquen una festa anyal. Prova de s'estimació i reverencia amb que la honren fonc sa gran solemnidad que revestí sa commemoració d'es tercer centenari d'aquella meravella, que es celebrá dia 29 de Setembre de 1907, essent treta en processó sa veneranda figura per ses plassas i carrers amb gran concurrència i gaubansa de tot es poble.

J. SAMPOL.



El Sant Cristó de la Pobla

En la Setmana Santa, principalment en las processons del Dijous i Divendres Sant, es molt venerada per tot es poble l'hermosa figura del Sant Cristó, vulgarment anomenat el Bon Jesús. S'escrptura triumpfa del temps i del espai i per axó escriurem un parei de notícies històriques sobre aquesta devota imatge tan estimada des poblers.

En el llibre de *Vesites de Bisbes* lletgim que l'Ilustríssim Joan Vich i Manrique el die 31 d'octubre del any 1599 «Ordinavit tamen que lo Crucifixj que los honorables jurats han fet are novament sia posat i no stiga en altra part sino en lo trast del altar maior...»

En tal document se veu que aquest Crucifici en l'any expressat era nou, perque els nostros Jurats, que així s'anomenaven a les hores els membres del Ajuntament, l'avien fet fer poc temps antes o tal vegada en el mateix any de 1599; no obstant d'averhí a la Parroquia un'altra figura consemblant, també «molt bella i devota» qu'es sa del Sant-Cristó de les Ànimes, bastant més antiga.

En la visita que feu el Rdm. Santander el dia 27 de juny de 1634 veim lo siguent: «Item se visitó el altar y Capilla del nombre J h s.,... Mandose que se encaje El Ara, i se Acaue El Retablo, alo menos Lapastera del s. Cristó i se cumpla de un año pena de 4 L., i deujo dela misma pena se pongan unas Cortinas de seda delante del S. Cristó» Aquí se veu que apesar de fer prop de 40 anys que's havia feta sa figura del Sant-Cristó, es seu retaulo apenas estava comensat: i així es que se manava que s'acabàs «alo menos la pastera» o sia el ninxo.

De sa pastoral visita que va fé el Sr. Bisbe Rocamora el die 27 d'octubre de 1646 son aquestes paraules: «Item Visitó la capilla del Ss. nombre J h s. en que esta el st. X. (Cristó) i porque halló el Altar serrado, no mando cosa nusba»

A poc a poc pareix que s'anava construint el suntuós retaulo, i per aixó trobam escrit que l'Ilm. Sr. Manjarrés de Heredia die 27 de novembre de 1669 «visitó lo altar del Ss. nom de Jesús, i fons atrobat star decent».

No obstant l'any 1670, ni l'1687, el retaul encara no estava acabat.

Die 22 d'octubre de 1747 el Bisbe Zepeda visitó el nostro altar, i trobant-lo conforme i decent «concede su Señoría Illma. qnarenta dias de verdadera Indulgencia, a los que con devoción, i reverencia rezaren un Credo a la SS. Imagen de Jesús, a intenció del mismo Señor Ilustrísimo».

A les hores el Sant-Cristó tenia onze vestidures o tuniques de diferentes robes i colors; i un tabernacle amb lo diví Infant o sia el Nom de Jesús amb una corona de plata per dur a ses processons.

Del inventari de sa plata que hi havia l'any 1770 copiam lo siguent: «Item tres lámparas (de plata) i una mas en la Capilla del nombre de Jesús.—Item dos coronas p. el S. Christo, cuio peso es de...—Item un Cintnron de plata mui ancho p. el mismo Sr. cuio peso es de...»

¿Que se son fetes aquestes precioses alhaques del Sant-Cristó? Sols sabém qu'el Govern algunes vegades ha secretat sa plata a la Parroquia, que altre temps en tenia en gran abundancia. Avui no més té de plata un *Inri* molt antic que no'l robaren perque mans piadoses oportunament l'escondiren; i una perçinta molt preciosa d'argent amb una rica túnica brodada d'or, regalades per una devota Senyora die 19 de mars de 1897.

Es retaul es d'estil barroc o xurri-gueresc que poria ser de més bon gust; pero es tan suntuós que hi posaren s'

escultura a carretades; además de catorze passatges de baixrelléu tots plens de figueretes sobre sa vida del Bon-Jesús, s'hi veuen un sens fi de belles cariatides i emblematics angelets. Amb so transcurs des sigles ja havia tornat molt vei, i are fa una quinzena d'anys que aquest retaulo amb sa figura i tot lo demás fons restaurat amb or i colors per l'escultor Sr. Galmés de Palma, gastantsi amb aixó un parei de cents duros.

Tres cuadros al oli molt grossos sobre sa passió del Bon-Jesús adornen sa bóveda i parets laterals.

Gracies an es cuidados des Vicari Crespi es s'obrería més rica de la Parroquia: ella paga es Setenari de ses Processons des Dijous i Divendres Sant, sa solemne festa i procesó del diumenge despres del Corpus, i sa gran solemnidat del Nom de Jesús el die de Cap d'any.

Més fácil de contar serien ses estrelles del cel que no contar ses besades d'amor que es poblers han donades an es peus del Bon-Jesús.

En no ser els Angels de pau que en la mort del Salvador ploraren amargament, n'igú es capás de contar ses llagrimes que ha axugades el Sant-Cristó.

JUAN PARERA, Pre.

En St. Cristó d'eu Calvari de Pollensa

A lo més amunt d'un puig que té Pollensa agegada a sos peus i tan a sos peus que una part de poble n'ha cercada la pendent; a on s'hi puja per un ample camí que han santificat les estacions d'un Via-crucis; desde on se descubreix sensa fatiga aquell terme privilegiat, mig muntanya, mig pla, amb l'encant i anyorança que se sent a les altures i l'encís de valls frondoses i eus atractius de les marines... e-hi ha una capella. No sempre aquell lloc ha estat lo que és ara. Antigament, despres de la Reconquista, eus cavallers d'eu Temple, senyors de Pollensa, en feren lloc d'ajusticiament: allá e-hi havia alçades les forques.

D'aquells temps (sig. XIII) n'ha quedat un d'eus monuments relligiosos més importants de la nostra Illa: un Sant Cristó amb la Verge au peu de la creu que a les hores col·locat a devall una porxada o descubert serviria per agonitzar eus sentenciats a mort.

La petita iglesia que e-hi ha avui data de finals d'eu sigle XVIII. Aquelles figures son abisantinades. De particular tenen además de sa gran antiguedat l'esser d'una sola pessa i aixó que en conjunt arriba a tenir 8 pams d'altari. Eu titol de la creu está escrit amb lletres hebreaues (degut per ventura a qualqun d'eus jueus que vivien a Mallorca) i romanes: les romanes, seguint l'ortografia hebraica anant de dreta a esquerra.

Eu peu prismàtic a on s'aguanten du dues inscripcions de caràcters gòtics que be porien esser de data posterior a les imatges. Són dues depreccacions que volem posar aquí. La de devant diu:

«O mon fill car, suplic vos perdoneu a qualsevol que venga per orar en aquest loc e us vulla contemplar devotament, clavat alt en la creu

La de darrera es en llatí:

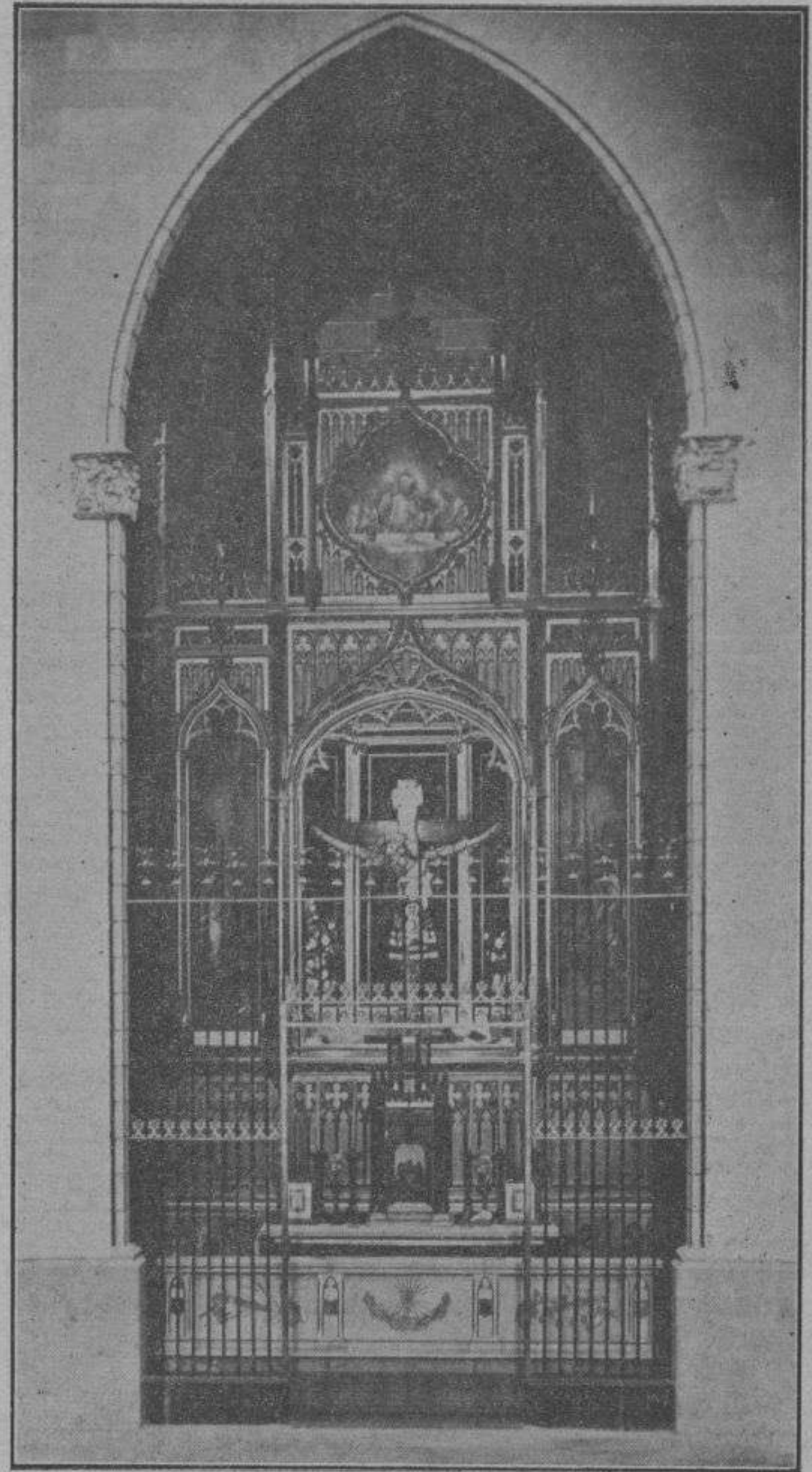
Absit mihi gloriari nisi crucis ante lignum in quo Christus sacro mundum redimit suo sanguine

Pollensa te gran devoció an aquelles figures, i ens diumenges i festes de-cap-vespre e-hi sol tenir la tirada la gent que plora; i fins i tot aquells qui van au Calvari per passetjar-se saben espiritualisar eus seus passeis entrant a la Capella.

M. C. M.

El St. Cristó de Manacor

Tradició



Un dia, un d'aquells dies que en el transcurs dels sigles no's borren mai de la memoria d'un poble, arribava a les costes de Manacor una nau que ningú sab d'on venia ni a on anava; no més se diu que navegava cap a Ponent.

Duia a bordo entre altres coses tres obres d'art de gros tamany destinades a qualche esglesia important: Una preciosa figura del Sant Cristó, un altre de la Mare de Deu de la Neu i una magnífica campana.

Combatuda per un gran temporal aquella pobre barca estava a punt d'esser víctima del més horrorós naufragi. El vent com més anava més fort bufava, les ones de la mar par que la se volguessen engolir i deixar-la afoxada per a sempre dins l'abisme.

Els tripulants propietaris d'aquelles figures, juntament amb el patró i els mariners, en vista del gran perill en que's trobaven, perdut el timó i esqueixades les velles, tot atribulats dirigiren an el Cel una pregaria i del seu cor en brollá aquesta promesa:—*Senyor, si mos salvam, en el primer port a on logrem desembarcar deixarem aquestes tres obres d'art, com a recordança de gratitut i per fomentar el culte de Jesús i de Maria.*

I a la bona de Deu aquella barca va entrar dins el Port de Manacor.

Llavonses el temporal comensá a espessar-se i la mar se calmá.

Lo'ndemà ben dematí el Rector i les demás autoritats i els vecins dels poblet de Manacor se'n anaren an el Port amb creu alsada i banderes desplegadas per rebre les figures venerandes del Sant Cristó i la Mare de Deu i además una campana, n'*Eloi*, que de llavonses ensá crida els feels desde el campanar de la Parroquia.

Aquesta és la tradició que conta el poble i que és arribada fins a noltros tramesa de generació en generació. Está consignada a diferents llocs: En els *Goigs dels Sant Cristó*, a la breu noticia històrica de Manacor que va publicar a un almanac de l'any 1764 el Mestre de Gramàtica D. Antoni Jusep Quetglas, a la ressenya i descripció que acompanya el *Pla Ignogràfic* de la mateixa vila que dibuixá l'any 1790 D. Jeroni Berard i Solá, i a altres impresos i manuscrits no tan interessants. Tots ficsen l'arribada del Sant Cristó a l'any 1260; ara falta que les persones enteses en Iconografia e-hu confirmin amb lo seu dictamen.

Fent referencia an aquesta piadosa tradició el Port de Manacor avui en dia s'anomena *Porto-Cristó*.

ANTONI TRUYOLS Pre.

El sant Cristó de l'Esperança

Entre els pietosos llegats tramesos fins a nosaltres, per la fe dels sigles que son anats passant desde la conquesta de Mallorca, té, sens dupte, la seua importancia la venerable imatge del Sant Cristó, anomenat de L'Esperança, que es guarda en l'esglesia parroquial de Lluchmajor.

Es una figura d'aspecte dolç i amable; enclavat en la creu, el còs cau amb tota naturalitat, sensa les violencies i contorsions d'altres figures de la mateixa temporada; la seva escultura se distingeix per la perfecció dels seus detalls, i el conjunt imposa silenci i fa reviure la pietat dins el cor.

Poquíssimes són les notícies històriques que d'aquest Sant Cristó se conserven de més enllá del sigle XV; qualcú ha dit, que descansaven en els seus peus les despuies de Jaume III de Mallorca; mes per afirmar tal suposició cap document explícit tenim, sino



Cristo Jacent.

una nota trobada en l'arxiu parroquial a on se diu, que el Senyor Bisbe, a la mitat del segle XV, manà posar en lloc decent un *Crucifici* pertanyent a l'església vella, o sia la primera, a on descansaren les despuies de Jaume III; mes els seus detalls i el partanyer a una església gòtica, fan duptar de la força provativa de tal document: Però sia lo que sia d'això, lo cert és que, desde la mitat del segle XV, segons documents verídics, fonc aquesta imatge una de les figures principals de vostra parroquia per la seva devoció i prodigis, sobre tot pel fet d'haver-se cremada la seva capella quedant intacta a dins el foc, consumint-se tan sols la part inferior de la creu sens tocar-li els peus, per lo qual el Senyor Bisbe en la seva visita pastoral declarà el fet miraculós i prohibí, baix pena d'excomunió, que negú s'atrevis a llevar llenques de la creu, a fi de que quedàs en ella una piadosa recordança del fet.

Quedant l'imatge sensa capella don Francesc Thomàs de Taxaquet, empès per la seva devoció, li aixecà un digne monument per la seva custodia en la capella que tengué per nom de la Passió o també del Sant Cristo de L'Esperança fundant en ella una capellania vinculada a la familia dels Thomasos. Desde llevores se constituí una confraria an el seu honor i la seva festa fou, fins casi els nostros dies, una de les principals de la parroquia, essent l'estel claríssim de la nostra historia i la bella esperança de que dins Lluçmajor no hi morirà la fe.

Actualment la seva festa es celebra el primer diumenge de Juriol, i és una de les més garrides de l'any, degut sens dupte, després de Deu, a la ben dita administració i zel de D. Francesc Pomar, digne clavari de l'obreria que presideix.

Aquestes són les principals notícies que se poren donar d'aquesta piadosa imatge, que per tant de temps ha sigut la font de consol de totes les generacions creients d'un poble que en prova de la seva fe, ha estampat milenars de besades an el seus peus consumits pel febrosenc besar d'aquells els nostros avis, de qui tan bellament s'ha dit que:

En fe i vida honrada foren els primers.

S. GUASP.

Violetes de Dijous Sant

Oh violetes daurades
florides pel Dijous Sant,
violetes contristades,
còm es que perfumau tant?

Un perfum de Magdalena
totes escampau anit:

tota l'església n'es plena,
tot el poble n'es ungit,

oh violetes daurades,
patint olorosament
contristades, congregades
a davant el Monument!

Una pietat immensa
tomba del cel crestalli,
sobre l'agonia intensa
que regà Getsemani.

La compassió visita
l'intima rel de mon cor:
suavitat infinita
que a mos ulls hi puja plor

Oh! Tota cosa, a través
d'aquest vel, se veu més pura,
l'ànima's reculleix més,
y la nit se transfigura.

L'olivari antich de dies
medita'ls dies antichs:
en el cel, les *Tres Maries*
fan coloquis entristits.

El cant d'un gall abans d'ara
ha vibrat com un clarí;
no sé què té sa veu clara
de profètic y diví.

L'estelada macilenta
tremola dins un cel blanch,
com una suor calenta
de gotes d'aygua y de sanch,

y allà dalt, la lluna plena
entre'ls estels palpitants

sembla una altra Magdalena
ab l'alabastre en les mans.

Desbordant de l'alta tanca,
què es allò de bona olor?
Allò es la mortalla blanca
d'un cirerer de pastor

qu'ha fet florir sa corona
d'espines, càndidament...
Jo sent el cor que'm brotona!
Vinguen flors de patiment!

Oh bosch desert, oh natura
compassiva, tu ab tes mans
tallam una creu molt dura
del més dur de tos llenyams!

LL. RIBER Pre.

Es miracle del S. Cristo d'Alcudia

En es rigor de s'estiu, i a s' hora en que es sol cau més a plom, celebren a Alcudia una processó molt especial.

Passetgen el St. Cristo p'es carrers un pic cada tres anys.

Aquests dies desafien ets alcudiencs es sol des mig dia, i no és extrany veure-hi qualcú, vestit de feina i amb espardenyas, per cumplir un vot que a dins la mar, rossegat per ses ones, o a la terra davant un gran perill, ha promès. Per que, això si, es mariners d'Alcudia, quant ses ones creixen còme

gegants i pareix ben cert que han d'enfonsar sa barca, tots se'n recorden del S. Cristo; i es pagesos, sempre que es temps s'estira, i el cel se tarca i no vol ploure, llavò tots saben ben bé que qui pot fer caure una aigo saludable és el S. Cristo.

Per cert que està ben acreditada davant els alcudiencs sa figura miraculosa. Mirau com conta es gran prodigi una relació d'aquell temps, firmada per mà de notari:

«Dimecres, 24 de Febrer de 1507. Los dia i any de sus dits feien sa Processó per la esterilitat del temps, per los venerables Preveres, Batle, i Jurats, e tot lo poble de la vila de Alcudia, es estat vist... que lo dit Crucifici suava de aigo amb algunes gotes de Sanc.»

I un altre Document, estès dia 26 de Febrer des mateix any 1507, dona fe de com mentres sa gent oficial de ciutat anà a Alcudia per veure es prodigi, i per misericordia de Deu, aquest miracle se vá repetir.

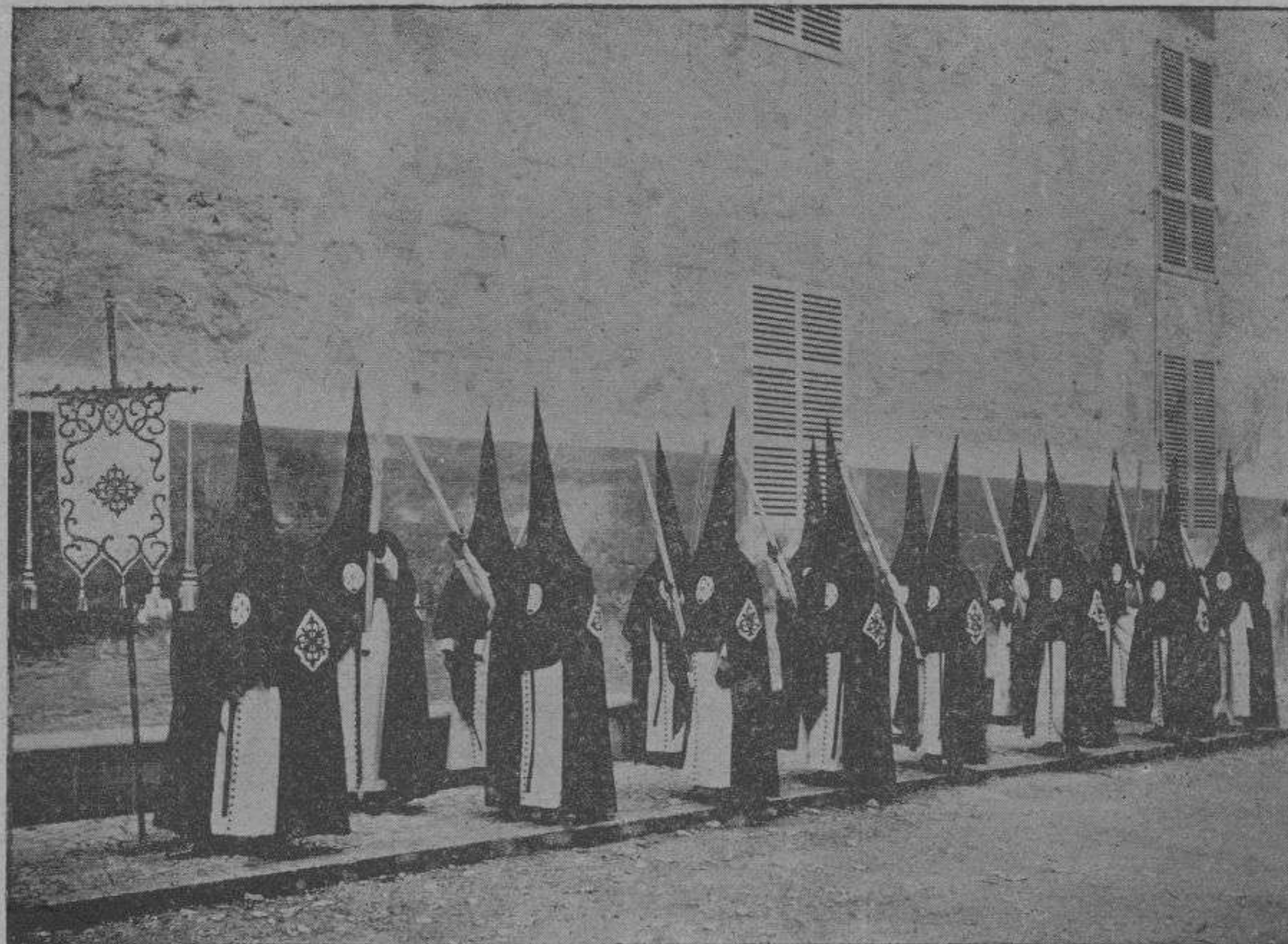
¿No trobau que fan molt bé ets alcudiencs amb honrar espléndidament sa festividat del S. Cristo? Ell, més d'un pic, ha fet calmar ses ones enfurides de la mar gran, perque no quedàs sepultat un devot seu; més d'una vegada ha fet ploure a punt perque es sembrats, o els arbres des seus feels no s'acabassen de morir, i jo esper que en sos molts de perills d'orde espiritual per on passen ets alcudiencs, que en ses males idees i costums que ja s'introdueixen dins sa ciutat fidelíssima, es devots del St. Cristo de cor recte, han de trobar una gran forsa per quedar sempre victoriosos. No debades es dia de sa festa, tothom agenoïat, i molts amb qualque llàgrima an ets uis canten aquells goigs que acaba així:

Beneiu al qui us venera
oh portentosa figura!

S. R.

El Sant Cristo de Santa Eularia

Segons una antiga i respectable tradició, quant el Rei En Jaume I vengué a conquistar la nostra terra dugué a la popa de la seua nau còm-e bandera preciosa un San Cristo perque li aidàs, i el fés sortir victoriós en la seva gran empresa, com així efectivament succeí, i d'aquí vé el nom de *Sant Cristo*.



Processó de'l dijous Sant.—Estol de Caperutxes.

de la Conquesta an aquesta preciosa joia coneguda vulgarment p'el *Sant Cristo de Santa Eularia*, perquè se guarda a la parroquia d'aquest nom a on té capella pròpia, dorada amb unces d'or, fruit de la devoció que li tenien els nostros antepassats.

Si anau a visitar-lo veureu que té dues figures a baix de sa creu, a la dreta un capellà, i un homo a l'esquerra, que recorden un gros miracle. Prop de l'antiga Parroquia de Sta. Eularia vivia cert subjecte, que duia una vida tan perduda, que era conegut de tothom p'els seus escàndols; aquest, idò, cansat de tantes culpes i pecats, anà an el sagrat temple per confessar-les; s'ajonià an es peus d'un confès, i quant va descobrir les seves llagues, les trobà el Ministre de Deu tan ferestes, o tal volta p'el nombre i freqüència tan abultades que'l despedí sensa donar-li l'absolució. Desesperat el pecador, quant havia de sortir, an es pareixer, més compungit, pensà en matar-se.

Tot resolt se'n anà depressa a casa, fermà una corda an es sòtil, i, quant ja la tenia passada p'es coll per penjar-se li comparegué un jove semblant un àngel en carn humana, que li taià sa corda i li digué que anàs altra vegada a la mateixa parroquia a on trobaria consol a tanta aflicció, lo-grant el benefici d'una absolució de tots els seus pecats, donant-li per senya que el Sant Cristo parlaria en son favor. Tot espantat d'aquelles paraules misterioses i un poc recobrat d'es susto, el penitent, anà altra vegada a la Iglesia, i fet un mar de llàgrimes digué an es confès lo que li havia succeït, i que si no'l volia creure, hu consultàs amb el Sant Cristo; i, ajoneiats tots dos davant la Santa Figura, esperaren l'avis del Cel, quant joh prodigi! a l'instant, amb veu alta i perceptible d'els concurrents, el Sant Cristo digué aquestes paraules: «*Absol'to, absol'to, mira lo que me costa un ànima*» i davant un fet tan admirable, aquell pecador públic va ésser absolt de tants de pecats.

Aquest pecador vivia en es carrer d'els Hostals que de llavò ensà se diu del Miracle, nom que se li donà en memoria d'un fet tan prodigiós; i es carrer del Sant Cristo de la mateixa Ciutat prova la devoció dels feels an aquesta miraculosa Figura.

J. BENASSAR.

El St. Cristo dels Lliris

Es una Imatge antiga i de tamany natural, que se venera a l'Esglesia Parroquial de St. Miquel de Palma.

Es opinió corrent que fonc emportat a terres de Mallorca pel rei En Jaume. Vet-aquí l'origen del seu nom, com el mos conta la tradició: «Estant Sor Isabel Cifre, fundadora del col·legi de la Criança, ajoniada davant aquesta Figura, suplicant-li que se mostràs propici esveïnt la funesta malaltia de la pesta, qua a les hores assolava la ciutat de Palma, li fonc permès veure com baixaven del cel dos àngels amb manats de lliris blancs, que depositaren damunt l'altar. D'aquí entengué la venerable religiosa que el cel los hi enviava perquè los aplicàs an els apestats; així e-hu va fer, i molts d'ells recobraren la salut miraculosa-ment.»

An aquest fet prodigiós hi trobam una explicació satisfactoria de la costum de benèir canastres de lliris blancs, el segón dia de la vuitada de Pentecostés, en que se celebra la festa del Sant Cristo, i repartir-los a l'oferta, entre els confreres i devots de l'Imatge veneranda.

Dins un relicari de plata s'hi guarda un dit de l'Imatge, que en altre

temps era duit an els malats de la parroquia. Aquest dit li fonc arrebatat per un mariner molt devot seu, que havent d'emprende un llarc viatge, deixant-se dur d'una piedat indiscreta, volgué dur-se'n amb ell una relliquia que el guardàs de tot perill. I succeí que cop en sec, per un miracle de Deu, va quedar inmòvil davant l'Imatge; va cridar l'escolà, i aquest al punt donà avis an el Rector i Comunitat de Preveres. Acudiren tots, feren llargament oració davant el Sant Cristo, i d'aquesta manera conseguiren tornar els moviments de còs an aquell mariner.

Aquest fet, com també el de l'apari-

ció dels àngels amb rams de lliris a Sor Cifre, son l'objecte de dos cuadros antiquíssims i borrosos p'el temps, que estàn a cada part de la Capella del Sant Cristo.

Entre els feligresos de Sant Miquel, en tot temps és estat objecte d'una devoció tendre i confiada, que encara perdura, com e-hu demostra sa confraria establerta en aquesta Parroquia en honra del Sant Cristo dels lliris.

A. LLITERAS

El Sant Cristo del Convent de Jesús de Sóller



Sóller, vall benhaurada de Mallorca, guarda a l'escalfor del penyalor gegantí que l'enrevolta, un tresor que és la joia més preuada que embelleix la seua terra tota brufada de flors i de verdor.

¿No e-hu sentit parlar mai del *Sant Cristo del Convent*?

L'història del fet marvellós d'aqueix Crucifici que ens reconta la tradició no desdiu cap mica dels documents autèntics que ens resten d'aquell temps. L'un és del Bisbe D. J. Vich i Manrique que es guarda a la mateixa capella del Sant Cristo, segellat amb la seua firma; l'altre és del P. Bordoy qui mos conta també aqueix fet en la seua història dels franciscans; i en el llibre de notes del Convent, més antic encara, e-hi trobam també el prodigi que anam a contar.

Era l'any del Senyor 1530, quant vivia a la vila de Sóller un homo de mala vida, bandoler, anomenat Esteva Girart.—I succeí als derrers dies del mes de Febrer d'aquest mateix any, que fou tan mal-ferit d'uns inimics seus que casi el deixaren estès. El dugueren a casa i veent que estava ja a ses darreres i cridaren el Rector perquè li administràs els sagraments de la penitència i extrema-unció. Però no e-hi valgueren exhortacions; aquell desgraciat no s'aturava de jurar i flectomar i així no poguent conseguir res se'n tornà mal satisfet a la iglesia. Sa dona, qui nomia Polònia, envià a fer baixar el P. Juan Coll, frare del Monestir de Jesús-Maria. Però tampoc el P. Coll pogué conseguir cap mica de penediment d'aquell cor de pedra, de tal

manera que ni se volia confessar ni perdonar els seus inimics, així és que se'n tornà al Monestir contant an el P. Guardià lo que hi havia passat. Mes aquest li manà que prenguent un Sant Crist d'un altar, tornàs altra volta a la casa d'En Girrat, amanassant-lo amb les penes de l'infern si no perdonava els seus inimics. Arribat que fou el P. Coll an aquella Casa que estava plena de gent dels veinats, ple de zel li mostrà el Crucifici sermonant i dient: No veus, Esteva, que més agraviat fou Nostro Senyor de los jueus que tu de los teus inimics, i no per això de bona gana deixa de perdonar a tots? I doncs tu, perquè no perdones i ell te perdonarà? Mes N'Esteva girava sa cara flectomant, i vat'aquí que fonc Deu servit que el Crucifici en mans del frare començàs a suar gotes molt grosses per tot el còs i principalment per sa cara. Davant tal prodigi tothom plorava cridant misericòrdia, mentres que el desdixat Girart seguia perjurant i maleïnt. El bon religiós s'esforçava, i el Sant Cristo no s'aturava de suar gotes sanguinoses, esperant el penediment d'aquella ànima. Però tot de bades, fins que al cap de tres dies de lluita, morí ple de desventura en mig de flectomies i juraments que foren ses darreres paraules.

El P. Coll se'n tornà al Monestir plorant tot lo camí la desdixat i condemnat d'aquella ànima, i amb molta gent que l'acompanyava plorant també a llàgrima viva, se'n aportà lo Sant Crucifici, cobrant-li de llavors ensà molta de devoció.

N'Esteva fonc enterrat el primer dia de corema prop d'el torrent *Creuer*; mes, aquella mateixa nit s'es devengué un temporal tan desfet de llamps, trons i aigua que la torrentada que baixava remogué molta terra i rossegatantes de roques, que mai més se sabé noves del seu còs.

El Sant Cristo suà encara molts de dies, i de tal manera, que aixugant-lo moltes vegades, tornava a brollar per totes parts; i com diu el Bisbe Vich i Manrique, s'assolaven particularment a la punta de la barba unes gotes claretjants tant grosses com un ciuró i altres com una llantia.

Aquest és el fet miraculós del Sant Crist, amb que mos donà a entendre lo molt que li costa una ànima i la injúria que reb en no perdonar els inimics.

L'imatge veneranda del Sant Crist atreu vivament els cors creents del Poble solleric, que el venera encara ara amb la mateixa fe i constància dels seus antepassats. L'adeu darrer dels qui pertexen a terres llunyadanes, l'alegria i agraïment dels qui tornen, se converteixen en perfums de veneració, prec i lloança als peus amorosíssims de l'imatge sacrosanta.

P'el desconsol i la desgracia, n'és conhort i refrigeri; p'el naufragi, salvament; per la garrida vall ponentina, esperança i gloria que l'umpl de prosperitat i bendicions.

F. FRONTERA.

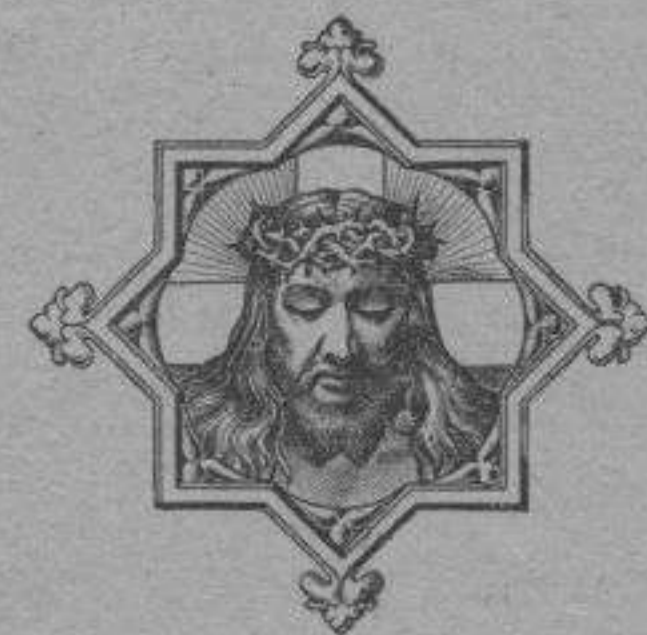
La Verge dels dolors

O vos omnes qui transitis per viam, attendite, et videte, si est dolor sicut dolor meus.

Geren. Trhen. I.

Sota l'arbre Sant
la Verge sospira
veient mori lo fruyt,
lo fruyt de la vida;
lo fruyt és Jesús,
Ella be ho sabia;
que l'arbre és la Creu,
la Verge és Maria.
Paraules que diu
lo cor entristien:
—Jo'n tenia un Fill,
millor no hi havia;
l'han pres i lligat,
i en Creu ara expira!
Roseret del cel
que'n mon cor floríes,
tes flors ¿que s'han fet
puis sols trobo espines?
Vosaltres que anau
camí de la vida,
¿cap pena hi heu trobat
semblant a la mia?

VERDAGUER



Tipo-it. de Amengual y Muntaner